

Arrest

nr. 122 796 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. BERTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 18 oktober 2013 nam de burgemeester van de stad Mechelen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden verzoeker betekend op 5 november 2013.

De thans bestreden bijlage 20 is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel (...) 52, § 3 (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, die op 22.05.2013 werd ingediend door: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; volgende documenten werden niet overgemaakt :

- Inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden)
- Ziekteverzekering voor alle gezinsleden
- Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte

Aan de betrokken wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis Art 7,§1,2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, "Schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980, artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens."

Verzoeker betoogt als volgt:

" Overwegende dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan, mevrouw [S.V.], binnen het kader waarvan hij verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoger laat gelden dat bij de aanvraag in Mechelen hem werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat vertoger in de overtuiging verkeerde dat hij nog zou worden uitgenodigd door de diensten van de stad Mechelen om deze stukken over te leggen maar dat dit niet werd gedaan;

Overwegende dat vertoger wel de beschikking heeft over alle nuttige documenten waarom wordt verzocht door de verwerende partij ;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar nergens heeft gezegd dat vertoger deze stukken maar spontaan en binnen de drie maanden zou dienen over te leggen;

Dat de ambtenaar dossierbehandelaar vertoger niet heeft gewezen op enig probleem;

Dat blijkbaar de verwerende partij de wet hier strikt wil toepassen, geeneens de vraag stelt of de documenten die noodzakelijk zijn beschikbaar zijn wel binnen het strakke stramien van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 wil oordelen op de formele gronden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat (...)

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

" Artikel 213 :

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd. "

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat: (...)

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

" Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst. hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. [...]

Overwegende dat vertoger het recht heeft te huwen met de persoon van zijn keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden wat initieel werd toegestaan;

Overwegende dat wanneer vertoger in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Overwegende dat vertoger in de overtuiging verkeerde dat hij wel zou worden uitgenodigd om deze stukken over te leggen;

Dat vertoger wel degelijk beschikking heeft over deze stukken en deze dan ook voegt bij onderhavig verzoekschrift onder de stukken nummers 2 tot en met 4;

Dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat deze echtgenoot beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat eveneens de Belgische onderdaan beschikking heeft over een eigen huis;

Dat de Belgische onderdaan tenslotte ook een ziektekostenverzekering heeft onderschreven op de naam van beide partners;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in het bezit zijn van vertoger;

Overwegende dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet wel kon worden genomen maar dat zij wel werd genomen in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op eenvoudige wijze vertoger kon worden gevraagd deze stukken ook daadwerkelijk te overhandigen aan de ambtenaar van de stad Mechelen;

Dat thans indien het bevel om het grondgebied te worden uitgevoerd moet te worden vastgesteld dat vertoger het Rijk zou moeten verlaten om opnieuw vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging wat zal leiden tot een scheiding tussen partijen en bovendien een aanzienlijk tijdverlies, tenslotte vertoger zich terug zal moeten vestigen in zijn land van herkomst in afwachting van het nemen van een beslissing door de verwerende partij;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan;

Dat vertoger laat gelden dat hij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen wat minstens dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd."

2.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden bijlage 20 werd genomen, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 52, §3, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken”.

2.3. Kernpunt van de bestreden bijlage 20 is dat verzoeker heeft nagelaten documenten te verstrekken aan het gemeentebestuur die in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nodig zijn opdat verzoeker in tweede instantie een recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische onderdane kan erkend zien door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4. Verzoeker betwist niet dat hij de in de bijlage 20 aangeduide stukken niet heeft overgemaakt. Kernpunt van zijn betoog is dat hij *“in de overtuiging vertoefde dat hij nog zou worden uitgenodigd door de diensten van de stad Mechelen om deze stukken over te leggen maar dit werd niet gedaan”*.

2.5. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Blijkens het administratief dossier werd bij het noteren van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag op de bijlage 19ter duidelijk aangeduid dat verzoeker *“wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22/08/2013 (...), de volgende documenten over te leggen: Inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden), ziekteverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW.”* Verzoeker bevestigt dit ook uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift. Aan verzoeker werd dus duidelijk meegedeeld welke stukken hij tegen wanneer diende over te leggen. Zijn verwachting dat de verwerende partij hem nogmaals zou uitnodigen om de betrokken stukken over te leggen is op niets gesteund, minstens laat verzoeker na te duiden uit welke wettelijke of reglementaire bepaling dit zou voortvloeien.

2.6. Waar verzoeker opmerkt dat hij *“wel de beschikking heeft over alle nuttige documenten”* dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrijstaat opnieuw een vestigingsaanvraag in te dienen, ondersteund door de documenten waarvan hij beweert dat hij erover beschikt. De Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers vestigingsaanvraag gaan beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst aan zijn verzoekschrift voegt.

2.7. Verzoeker roept tevergeefs artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 EVRM en de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens in. De bestreden bijlage 20 vormt immers geen beletsel voor het huwelijk of het stichten van een gezin. De staat van echtgenoot en de verplichtingen deze met zich meebrengt conform artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek maken voorts niet dat duidelijk wordt over welke bestaansmiddelen de echtgenote van verzoeker beschikt, of er een

ziekteverzekering werd afgesloten en of de Belgische onderdaan beschikt over behoorlijke huis-vesting. Dit zijn duidelijke wettelijke voorwaarden die dienen te worden vervuld conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en waarvan het bewijs dient te worden geleverd. Verzoeker kan niet op grond van alleen het feit van zijn huwelijk met een Belgische en met haar een gezinsleven te leiden, een verblijfskaart verkrijgen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 20 maakt niet dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische echtgenote. Het verhindert niet het indienen van een tweede vestigingsaanvraag in België en de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker op, “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, echtgenoot van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn echtgenote in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger aanwijst dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om zijn inschrijving in regel te stellen maar dat door een begripsverwarring hij deze stukken niet heeft overgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat zij eveneens beschikking heeft over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering op beider naam werd onderschreven;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier:

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de wet van 15 december 1980 en het Burgerlijk Wetboek in het bijzonder;

Overwegende dat vertoger recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en het recht heeft om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Mechelen conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de vraag dient te worden beantwoord is te weten of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde om in het kader van artikel 40ter aanspraak te maken op het verblijfsrecht van meer dan drie maanden;

Overwegende dat de verwerende partij ongetwijfeld zal opwerpen dat haar diensten wel degelijk hebben rekening gehouden met alle door de verzoekende partij overgemaakte stukken maar dat er geenszins bijkomend onderzoek werd verricht naar aanleiding van de precieze gezinssamenstelling van vertoger en dat vertoger uwe Raad erop wijst dat inzake beslissingen waarbij een verblijfsrecht wordt beëindigd de bewijslast dat een vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarde om tot een verblijfsrecht te worden toegelaten bij het bestuur berust;

Pat de verwerende partij louter heeft nagekeken of er stukken ontbraken in het dossier maar het niet nuttig heeft geoordeeld om vertoger te horen, laat staan aan te schrijven om eventueel stukken bij te brengen die kunnen aanwijzen dat vertoger zich in een situatie zou kunnen bevinden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen niet onderworpen zijn aan tegenspraak maar dat vertoger hier laat gelden dat wanneer de verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht wat zeer ernstige gevolgen heeft voor verzoeker zich wel moet steunen op een volledig samengesteld dossier;¹⁰

Overwegende dat in casu blijkt aan de hand van de stukken die vertoger nu bij zijn verzoekschrift bijbrengt dat hij wel degelijk over stukken beschikte die mogelijks een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen;¹¹

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder zich inhoudelijk uit te spreken aangaande de bijgevoegde stukken, dient vast te stellen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door zich enkel te baseren op stukken die zich bevinden in het dossier zonder wat dan ook verder te onderzoeken;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vertoger zijn verblijfsrecht moet worden beëindigd omdat er een aantal stukken ontbreken in het dossier; Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat er bepaalde stukken niet werden overgelegd om deel uit te maken van de besluitvorming die niet werden gevraagd door de verwerende partij;

Overwegende dat vertoger weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermog de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie;

Dat evenwel uwe Raad kan vaststellen dat er stukken worden gevoegd bij het dossier die een eventueel ander zicht zou kunnen werpen op dit dossier voor de beoordeling ervan;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;”.

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit de bijlage 20 blijkt duidelijk dat ze dergelijke overwegingen bevat. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.10. Waar verzoeker opnieuw opmerkt dat hij beschikt over alle gevraagde documenten en dat de bijlage 20 strijdig is met de in het eerste middel opgeworpen bepalingen, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Het weze herhaald dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bijlage 20.

2.11. Verzoeker dwaalt waar hij opwerpt dat de bestreden bijlage 20 een beëindiging van het verblijfsrecht inhoudt zodat er geen grondslag is voor zijn bewering dat de bewijslast in deze berust bij

de verwerende partij of dat zij meer inspanningen had moeten verrichten t.a.v. de verzoekende partij om de nodige stukken bij te brengen.

2.12. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekende partij zich beroept, berust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en zij heeft hieraan niet voldaan. Verwerende partij heeft duidelijk aangegeven welke stukken verzoeker diende over te leggen tegen wanneer. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. Er is geen grond voor verzoekers verwachting om gehoord te worden of aangeschreven te worden aangaande de stukken die hij diende over te leggen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA